

CHƯƠNG 30:

Buổi tối hôm ấy Tiểu My thật bận rộn. Ông Khiêm đột nhiên ngã bệnh, khi nóng, khi mồ hôi đổ ra như tắm, ông lăn lộn trên giường mê sảng. Tiểu My đã biết rõ căn nguyên cơn bệnh vì lần trước bác sĩ bảo đó là hiện tượng trúng rượu, mời bác sĩ đến coi mạch chích thuốc, nhưng bác sĩ bảo phải mang vào bệnh viện. Tiền trong tay không có làm sao dám đưa cha vào bệnh viện chứ. Sau mũi thuốc, ông Khiêm nằm yên, Tiểu My ngồi bên cạnh trông chừng. Sự mệt mỏi làm Tiểu My uể oải.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo, Tiểu My đứng dậy. Có lẽ Vân Lâu. Tiểu My gọi bà người làm đến bảo trông chừng cha rồi chạy nhanh ra cửa. Trong những lúc rối rắm, bao giờ Tiểu My cũng nghĩ đến Vân Lâu. Với nàng hình như chỉ có sự xuất hiện của Vân Lâu mới giải quyết được vấn đề. Vừa đặt tay lên nắm cửa, Tiểu My vừa nói vọng ra:

- Em lo chết đi được, may là anh đến đúng lúc!

Cửa vừa mở, câu nói chưa dứt đã ngừng lại. Người đứng ngoài cửa không phải là Vân Lâu mà là một người đàn ông đứng tuổi, cao lớn, mắt thật sắc, Tiểu My lúng túng:

- Dạ, xin lỗi, ông tìm ai ạ?

- Tôi tìm cô Tiểu My!

- Vâng... Tôi là Tiểu My đây, ông tìm tôi có việc chi?

- Tôi là cha của thằng Vân Lâu.

- À! Tiểu My chột lúng túng. Thế tại sao Vân Lâu đâu không cùng đến? Gia đình đang lúc bối rối thế này mà mời ông vào nhà quả thật là một chuyện không phải. Nhưng, ông ấy đến đây làm gì? Để xem mắt à? Mối nghi ngờ len nhẹ trong tim. Tiểu My đột nhiên bối rối không biết phải làm sao.

- Sao? Cô không muốn tiếp tôi à?

Ông Mẫn có vẻ bất mãn. Người con gái thật bất lịch sự. Tiểu My như hoàn hồn, nàng hấp tấp nói:

- Dạ, xin lỗi, mời... mời ông vào!

Ông Mẫn vừa bước vào phòng khác đã nghe những tiếng rên bên trong vọng ra, ông ngạc nhiên quay lại bắt gặp ánh mắt ngại ngùng của Tiểu My:

- Mời... mời bác ngồi. Xin lỗi... Vì cha cháu bệnh nặng nên...

Ông Mẫn nhăn mặt:

- Bệnh gì?

Tiểu My nhìn vào trong:

- Dạ... dạ, cha cháu vì uống rượu nhiều quá, nên... dạ mời bác ngồi, cháu vào trong một chút sẽ ra ngay ạ.

Nhìn tình hình ông Mẫn hiểu ngay. Uống rượu say! ông nhìn theo cái dáng dập hụp tấp của Tiểu My, rồi quan sát căn nhà nhỏ rách nát. Sự bực bội càng lúc càng to. Không những con bé này là đào hát thôi, mà ông bố nó còn là một gã say rượu. Thằng Lâu ngu thật, ông Mẫn cắn răng. Không thể không chặn đứng một mối tình bất xứng thế này.

Một lúc sau khi tiếng rên ở phòng bên cạnh lắng dần xuống, Tiểu My trở ra, thái độ hối tiếc:

- Xin lỗi bác, để bác ngồi đợi lâu thế này cháu áy náy quá. May là cha cháu đã chịu ngủ yên.

Ông Mẫn lạnh lùng lấy thuốc ra châm lửa hút. Tiểu My rót nước mang đến, rồi đi tìm chiếc gạt tàn. Nàng cố gắng tạo ấn tượng tốt cho người đàn ông trước mặt. Nhưng nàng chỉ đón nhận được sự lạnh nhạt:

- Thôi được rồi, ngồi xuống đây cô My. Hôm nay tôi đến đây có chuyện muốn nói với cô.

Tiểu My lo lắng, nàng thụ động ngồi xuống, ông Mẫn đưa mắt nhìn quanh nhà một lần nữa rồi nói:

- Hoàn cảnh gia đình cô hình như không được khá?

Tiểu My thành thật gạt đầu:

- Vâng, cha cháu thất nghiệp đã lâu, đời sống gia đình không được rộng rãi, nhưng dù sao cháu cũng đã lớn, nên...

- Nên đã biết cách kiếm tiền, phải không? ông Mẫn tiếp lời với nụ cười khinh mạn.

- Dạ... Tiểu My không hiểu rõ dụng ý câu nói của ông Mẫn. Có điều Tiểu My cũng linh cảm được sự bất thân thiện trong thái độ người đối diện. Tại sao anh Lâu không đến? Tiểu My không nén được, nàng hỏi ngay ông Mẫn – Thưa bác, tại sao anh Lâu không đến?

- Nó không đến đâu. Cô Tiểu My, tôi phải đưa cho cô bao nhiêu tiền để cô buông tha thằng Lâu tôi?

Tiểu My sững sốt, nàng không ngờ ông Mẫn lại vào đề nhanh như vậy. Ngồi thẳng người lên, mặt tái hấn lại, Tiểu My lắp bắp:

- Mục đích của bác đến đây chỉ là thế?

- Vâng. Ông Mẫn gạt đầu – Tôi biết cô đang cần tiền.

Tiểu My đột nhiên cười to:

- Thế bác định cho cháu bao nhiêu?
- Tùy cô, cô muốn bao nhiêu cứ nói.
- Một trăm tỷ mỹ kim!

Ông Mẫn giận dữ:

- Cô nói đùa à?

- Tôi mà nói đùa? Tiểu My đứng dậy, dáng hùng hổ như con sư tử cái – Tôi không đùa bao giờ, chỉ có ông mới khéo bày trò thôi. Ông đã dựa vào đâu mà muốn mua tình yêu tôi chứ?

Ông Mẫn không vừa:

- Tôi là cha thằng Lâu, tôi có quyền.

Tiểu My không kém:

- Nhưng làm cha là có quyền phá vỡ hạnh phúc của con sao? ông dùng tiền mua chuộc tôi, tại sao ông không mua chuộc con trai ông trước?

Ông Mẫn thấy khó thuyết phục người con gái trước mặt:

- Cô cũng biết thằng Lâu nhà tôi cứng đầu cứng cổ lắm. Nếu tôi thuyết phục nó được thì tôi còn phải đến đây làm gì?

- Thế thì ông sẽ thấy việc thuyết phục tôi còn khó khăn hơn. Tôi sẽ không bao giờ xa anh Lâu, vì tôi có quyền bảo vệ hạnh phúc riêng tôi, ông đừng mong mua chuộc tôi vô ích.

Ông Mẫn không biết làm gì hơn là nhìn chằm chập vào mặt Tiểu My:

- Cô có quyền giữ hạnh phúc cô, nhưng cô không có quyền làm cho Vân Lâu mất hạnh phúc.

- Làm gì mà có chuyện làm mất hạnh phúc của anh Lâu?

- Vì giai cấp chênh lệch giữa cô và thằng Lâu!

- Ông nói thế là thế nào?

- Cô không hiểu thật à? Gia đình chúng tôi đang hoàng, chúng tôi không muốn con trai chúng tôi lấy ca sĩ. Vả lại thằng Lâu còn cả một tương lai, nó cần một người vợ đứng đắn, có thể giúp nó trên đường sự nghiệp.

Tiểu My xanh mặt, cơn giận khiến nàng mắt bình tĩnh:

- Bộ ông tưởng hành nghề ca hát là hư hỏng cả sao? Vâng, tôi hành nghề ca hát đấy, nhưng tôi làm việc với mục đích kiếm tiền, tôi cũng là con người như bao người khác, làm gì không đứng đắn? Làm gì không trong sạch chứ? Chỉ có các ông, các người thừa tiền thừa bạc như các ông mới bần. Thử hỏi xã hội này có sự xuất hiện của cái nghề ca hát, khiêu vũ này là do ai? Có phải là vì nhu cầu của các ông không? Đừng tưởng thế giới thượng lưu của các ông là trong sạch,

cũng đừng tưởng những người hành nghề hát xướng là dơ bẩn, sa đọa. Tôi không thấy nhục với cái nghề của tôi bao giờ, tôi cũng không thấy tôi thua kém ông, tôi thấy tôi vẫn ngang hàng ông. Dù biết là ông không muốn có người con dâu như tôi, nhưng tôi cho ông biết là ông đừng hòng bắt tôi bỏ rơi Vân Lâu.

Ông Mẫn không ngờ một đứa con gái như Tiểu My lại có thái độ ngang bướng như vậy. Những câu nói hời xược nhưng không hẳn là không có lý. Ông biết mình gặp phải một địch thủ không vừa.

Ông cố gắng một lần chót:

- Thế cô không nghĩ đến tương lai thằng Lâu sao? Xã hội bất công và coi thường nghề nghiệp cô, nếu cô cương quyết đeo đuổi theo thằng Lâu tôi sợ nó sẽ khó có một tương lai tốt đẹp.

- Tôi xin nói cho ông biết, sự hiện diện của tôi không những không làm cho Vân Lâu phiền toái, trái lại tôi còn giúp đỡ, khuyến khích anh ấy thành công. Ông bảo rằng ông là cha của anh Lâu, ông hiểu anh ấy, thế mà một năm trước, suýt tí nữa ông đã làm anh ấy nản lòng. Bây giờ ông lại muốn cảnh đó tái diễn nữa sao? Đừng đem tương lai, sự nghiệp của Vân Lâu ra dọa tôi. Đừng đem vở kịch “Trà Hoa Nữ” ra dọa dẫm tôi. Thế hệ đó đã qua rồi. Nghề ca sĩ không có gì đáng chê trách. Tôi không ăn cắp, ăn trộm của ai thì tôi không sợ ai khinh tôi cả, tôi chỉ cần biết Vân Lâu thương tôi là được rồi. Tôi không thấy ân hận gì cả.

Ông Mẫn lớn tiếng:

- Nhưng Vân Lâu nó sẽ hận cô, sau này khi ra đời nó không làm ăn nên được nó sẽ hận cô suốt đời.

- Ông lầm rồi, nếu anh Lâu có tài anh ấy sẽ nhờ tài sức của mình mà tiến thân chứ không cần nhờ vả vào một ai cả.

- Cô chỉ biết cãi bướng, không một ai muốn tiến thân mà chỉ dựa vào tài riêng mà thành công được.

- Nhưng con người còn cần nhiều thứ khác chứ không hẳn chỉ danh vọng không thôi. Con người còn cần ánh nắng mặt trời, nước, không khí... Và tình yêu là tất cả những thứ đó.

- Tóm lại là cô không chịu xa thằng Lâu phải không?

Ông Mẫn đứng dậy hỏi một câu cuối cùng, Tiểu My gật đầu:

- Vâng!

- Cô biết là nếu thằng Lâu lấy cô, tôi sẽ từ nó, và nó... nó sẽ không còn một xu dính túi.

- Vậy là ông làm tọ Tiểu My cắt ngang – Không bao giờ anh Lâu nghèo được, anh ấy có tài, đối với tôi anh ấy rất giàu, anh ấy biết suy nghĩ, tự tin, bao nhiêu đó mà ông bảo nghèo, nghèo sao được? Dù anh ấy không có một xu dính túi, dù phải sống cực khổ, tôi vẫn tình nguyện chăm sóc anh ấy trọn đời. Nếu

anh Lâu thành công tôi sẽ được hưởng vinh quang, còn thất bại, thì tôi sẽ cùng chàng gánh. Có gì đâu mà phải sợ? Ông đừng mong chia cách chúng tôi, tôi không phải là Hàn Ni, tôi có một trái tim cứng như đá, ông đừng mong làm tôi nản lòng.

Những câu nói của Tiểu My như dòng nước tuôn trào, bao nhiêu uất hận, giận dữ, buồn phiền được dịp tuôn ra hết, nàng nói một cách khoan khoái.

Ông Mẫn không ngờ người con gái trước mặt cứng cỏi như vậy. Giữa lúc đó, đột nhiên có một bóng người từ bên ngoài xông vào gọi lớn:

- Tiểu My!

Đó là Vân Lâu, không một ai để ý đến tiếng chuông cửa, cũng không ai hay bà người làm đã ra mở cổng tự bao giờ. Chàng bước vào đã lâu và đã nghe hết tất cả. Bây giờ không dùng được chàng mới xông vào, đôi tay mở rộng:

- Tiểu My, em có bằng lòng lấy anh không? Lấy một thằng học trò nghèo vừa mới thất nghiệp?

Tiểu My sung sướng:

- Anh Lâu, anh đến từ bao giờ, anh đã nghe hết rồi phải không?

- Vâng, anh chính thức cầu hôn đây, nhưng trước khi trả lời, em hãy suy nghĩ kỹ, vì anh vừa mới thất nghiệp. Em vẫn còn yêu anh chứ?

- Vâng, vâng... Tiểu My đáp – Em sẵn sàng lấy anh ngay bây giờ, ngày mai hay bao giờ cũng được.

Và đôi tình nhân tay trong tay, mắt trong mắt, họ đã bỏ quên một người đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh. Đây là một ông già. Phải, ông Mẫn đột nhiên thấy mình đã già. Một chút xúc động trong tim, ông nhìn đôi trẻ với một niềm hy vọng vừa lóe lên. Nước mắt đột nhiên lăn ra má ông.